

Sygn. akt II KK 211/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.

sprawy **P. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 stycznia 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 26 czerwca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego P. W. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 r., uznał m.in. P. W. za winnego popełnienia czterech czynów z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., których dopuścił się w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych czynów, tj. w warunkach art. 91 § 1 k.k. i na podstawie art.

286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. z art. 91 § 1 k.k. za te czyny wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

We wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji obrońca, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj.:

1. obrazę art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na „- nierozważeniu zebranego materiału dowodowego i nie wskazaniu dowodów na podstawie których Sąd uznał, że zarzuty przypisane oskarżonemu stanowią opisane w pkt I, II, IV i V aktu oskarżenia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k.,

- nierozważeniu okoliczności dotyczących popełnienia przestępstw opisanych w pkt IV i V aktu oskarżenia wskazujących, że stanowią one kontynuację jednego przestępstwa opisanego w pkt IV aktu oskarżenia;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez nierozważenie okoliczności wskazanych w art. 53 k.k. i w związku z tym niezastosowanie art. 69 § 1 z art. 70 § 1 ust. 1 k.k. skutkujące rażąco niewspółmiernością wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.”

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego P. W., Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono „rażące naruszenie przepisów art. 457 § 2 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez nierozważenie zarzutów apelacji w zakresie winy i wymierzonej kary”. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Z lektury uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego nie wynika, aby naruszył on przepis art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k., zastosował się on bowiem do nakazu z art. 433 § 2 k.p.k., i rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne. Przypomnieć należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, uzależniony jest od jakości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ocena ta jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, tj. odpowiada wymogom art. 7 k.p.k., to wówczas „sąd odwoławczy zwolniony jest od równie drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. W takim wypadku, zadawalające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia Sądu I instancji” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, LEX nr 512100). Stąd też, jeśli Sąd Odwoławczy podzielił w pełni dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, mógł zaniechać szczegółowego odnoszenia się w swoim uzasadnieniu do zarzutów apelacji, gdyż niecelowe byłoby powtarzanie argumentacji Sądu I instancji, tym bardziej, iż odpowiada ona wymogom art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera bowiem pełną i rzetelną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego Sąd Okręgowy dokonał kontroli rozstrzygnięcia o karze i jej wysokości, wskazując w tym zakresie na stanowisko Sądu I instancji i uwzględnione przez niego okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy oraz właściwą ich ocenę (str.17-18 uzasadnienia). Sąd podkreślił okoliczności obciążające skazanego, w tym jego znaczącą rolę w

przestępczym procederze, ilość i rodzaj podjętych przez niego czynności, a także wysokość uzyskanych korzyści majątkowych oraz jego dotychczasową karalność, które to okoliczności determinowały w konsekwencji bezwzględny wymiar orzeczonej wobec P. W. kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.